

MONITORING JUDIKATURY SOUDNÍHO DVORA EU A TRIBUNÁLU

OBDOBÍ: 1.–30. ZÁŘÍ 2017

Slovenská republika a Maďarsko v. Rada EU (spojené věci C-643/15 a C-647/15)

Datum rozhodnutí: 6. září 2017

Závěr: *Žaloby na zrušení rozhodnutí Rady (EU) 2015/1601 ze dne 22. září 2015, kterým se stanoví dočasná opatření v oblasti mezinárodní ochrany ve prospěch Itálie a Řecka, se zamítají.*

Skutkové okolnosti: Slovensko a Maďarsko podaly žalobu na neplatnost rozhodnutí, které upravuje relokační 120 000 žadatelů o udělení mezinárodní ochrany z Itálie a Řecka do ostatních členských států EU. Rozhodnutí, které má dočasnou povahu, představuje dočasné odchýlení se od pravidla stanoveného v čl. 13 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. 2013, L 180, s. 31, dále jen „nařízení Dublin III“), podle něhož by jinak Itálie a Řecko byly příslušné k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu na základě kritérií uvedených v kapitole III daného nařízení, jakož i dočasné odchýlení se od procesních kroků, včetně lhůt, stanovených v člancích 21, 22 a 29 uvedeného nařízení. Účelem dočasného rozhodnutí je odlehčit Itálii a Řecku od vysokého azylového tlaku, zejména tím, že se přemístí významná část žadatelů s jednoznačnou potřebou mezinárodní ochrany, kteří přišli na území Itálie a Řecka po dni, od kterého se použije toto rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žadatel nemá podle právních předpisů Unie právo vybírat si členský stát příslušný pro jeho žádost, měl by mít, výlučně za účelem zajištění jeho základních práv v souladu s nařízením Dublin III, právo na účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o relokační. V souladu s článkem 27 uvedeného nařízení mohou členské státy ve svém vnitrostátním právu stanovit, že odvolání proti rozhodnutí o přemístění neznamená automatický odklad přemístění žadatele, ale že dotčená osoba může požádat o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění, dokud nebude rozhodnuto o jejím odvolání.

Právní stránka: Slovensko tvrdí, že napadené rozhodnutí, které je nelegislativním aktem na základě čl. 78 odst. 3 SFEU, se v žádném případě nemůže odchýlit od jiného legislativního aktu. Rozsah odchylky či významnost ustanovení, k němuž se odchylka váže, je podle něj irelevantní. Podle Slovenské republiky je zakázána i minimální odchylka od legislativního aktu, kterou stanoví nelegislativní akt, neboť by šlo o obcházení legislativního postupu stanoveného v tomto případě v čl. 78 odst. 2 SFEU. Maďarsko tvrdí, že odchylky od legislativních aktů stanovené v napadeném rozhodnutí zasahují i přes svou časově omezenou platnost do základních ustanovení stávajících legislativních aktů vázících se k základním právům a povinnostem dotčených osob. Článek 78 odst. 3 SFEU však nevymezuje povahu „dočasných opatření“, která lze podle tohoto ustanovení přijmout. Pojem „dočasné opatření“ proto nelze vykládat restriktivně, tedy aby zahrnoval pouze doprovodná opatření k legislativnímu aktu přijatému na základě čl. 78 odst. 2 SFEU týkající se pouze finanční, technické či operativní podpory poskytované členskými státy, které čelí stavu nouze v důsledku náhlého přílivu státních příslušníků třetích zemí. Zatímco totiž čl. 78 odst. 3 SFEU je právním základem pro přijímání nelegislativních dočasných opatření, jež mají rychle reagovat na daný stav nouze, kterému členské státy čelí, čl. 78 odst. 2 SFEU je právním základem pro přijímání legislativních aktů, jež mají obecně a na dobu neurčitou upravit strukturální problém v oblasti společné unijní azylové politiky. Uvedená ustanovení se tudíž doplňují, jelikož umožňují Unii přijmout v rámci této společné politiky různorodá opatření poskytující nástroje nezbytné k efektivní krátkodobé i dlouhodobé reakci na situaci vyvstávající v rámci migrační krize. Restriktivní výklad pojmu „dočasné opatření“ ve smyslu čl. 78 odst. 3 SFEU, podle něhož toto ustanovení umožňuje přijmout pouze doprovodná opatření k legislativním aktům přijatým na základě čl. 78 odst. 2 SFEU, a nikoli opatření odchylující se od takových aktů, by kromě toho značně snižoval jeho užitečný účinek, jelikož uvedené akty pokrývají či mohou pokrývat různé aspekty společného evropského azylového systému zmiňované v bodech a) až g) čl. 78 odst. 2 SFEU.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 14. dubna 2015, *Rada v. Komise*, C-409/13, EU:C:2015:217; ze dne 10. září 2015, *Parlament v. Rada*, C-363/14, EU:C:2015:579.

Relevantní právní úprava: čl. 78 odst. 3 SFEU.

Bossen a další (věc C-559/16)

Datum rozhodnutí: 7. září 2017

Závěr: Pojem „vzdálenost“ zahrnuje v případě leteckých spojů s mezipřistáním pouze vzdálenost mezi místem prvního odletu a cílovým místem určení, kterou je třeba vypočítat ortodromickou metodou bez ohledu na skutečnou délku letu.

Skutkové okolnosti: Žalobkyně si u společnosti Brussels Airlines zarezervovaly přepravu z Říma (Itálie) do Hamburku (Německo) s mezipřistáním v Bruselu (Belgie). Let z Říma do Bruselu měl odletět v 10:25 hodin a přistát v 12:40 hodin a let z Bruselu do Hamburku měl odletět v 13:35 hodin a přistát v 14:45 hodin. Let z Říma do Bruselu měl zpoždění. Letadlo přistálo v Bruselu až v 13:22 hodin a žalobkyně již navazující let nemohly stihnout. Do Hamburku pak byly přepraveny následujícím letem, který přistál v 18:35 hodin, tedy se zpožděním v délce tří hodin a padesáti minut oproti původnímu plánovanému času příletu. Vzdálenost mezi Římem a Hamburkem je podle ortodromické metody 1326 km. Vzdálenost mezi Římem a Bruselům je 1173 km a vzdálenost mezi Bruselům a Hamburkem je 483 km, celková délka těchto dvou letů je tedy 1656 km. Žalobkyně podaly u okresního soudu v Hamburku, Německo, na základě čl. 7 odst. 1 nařízení č. 261/2004 žalobu na náhradu škody ve výši 400 eur pro každou z nich.

Právní stránka: Na cestující, jejichž let byl zpožděn o tři nebo více hodin, a cestující, jejichž let byl zrušen a přeměrován za podmínek, které neodpovídají lhůtám stanoveným v čl. 5 odst. 1 písm. c) bodě iii) nařízení č. 261/2004, je třeba pohlížet tak, že se nacházejí ve srovnatelných situacích, jelikož jsou vystaveni podobnému nepohodlí, které zakládá jejich nárok na náhradu škody. Z toho vyplývá, že cestující, jejichž let byl zpožděn o tři nebo více hodin, musí mít nárok na stejnou náhradu škody jako cestující, jejichž let byl zrušen a přeměrován za podmínek, které neodpovídají lhůtám stanoveným v čl. 5 odst. 1 písm. c) bodě iii) nařízení č. 261/2004. Vyžaduje se tedy, aby bylo s oběma kategoriemi cestujících uvedenými v předchozím bodě zacházeno stejně, a to pokud jde nejenom

o samotný vznik nároku na náhradu škody, ale také o výši takové náhrady škody. Nárok cestujících na náhradu škody je přitom upraven tak, že není rozlišeno, zda cestující dosáhli cílového místa určení přímým letem, nebo letem s mezipřistáním. Do různých výší náhrady škody, která má být cestujícím vyplacena, se promítají rozdíly v míře nepohodlí, kterému jsou dotčení cestující vystaveni. Náhrada škody v daném případě je odůvodněna tím, že cestující jsou v důsledku zrušení svého letu na poslední chvíli prakticky zbaveni možnosti přeorganizovat si cestu dle svého uvážení. Je-li tedy pro cestující z jakéhokoli důvodu nezbytně nutné, aby cílového místa určení dosáhli v určitý okamžik, nemají žádnou možnost, jak se vyhnout časové ztrátě, která s touto novou situací přímo souvisí, neboť k tomu nemají žádný prostor. S ohledem na povahu takto způsobeného nepohodlí skutečnost, že někteří cestující nedosáhnou cílového místa určení přímým letem, ale letem s mezipřistáním, čímž v posledně uvedeném případě dochází k faktickému prodloužení letu, sama o sobě nezvyšuje míru takového nepohodlí oproti nepohodlí, kterému jsou vystaveni cestující využívající přímého letu. Při určení výše náhrady škody je tedy třeba přihlídnout pouze ke vzdálenosti mezi místem prvního odletu a cílovým místem určení a případně navazující lety do úvahy brát nelze. V případě cestujících, jejichž let byl zpožděn o tři nebo více hodin, je třeba použít stejnou metodu výpočtu. Základem nároku na náhradu škody je nepohodlí spočívající v časové ztrátě v rozsahu tří nebo více hodin oproti původně plánované přepravě, která je i v případě letů s mezipřistáním zjištěna při příletu do cílového místa určení. Vzhledem k povaze takto způsobeného nepohodlí přitom případné rozdíly ve skutečné délce letu nemají na míru takového nepohodlí samy o sobě žádný vliv.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 23. října 2012, *Nelson a další*, C-581/10 a C-629/10, EU:C:2012:657; ze dne 26. února 2013, *Folkerts*, C-11/11, EU:C:2013:106.

Relevantní právní úprava: Článek 7 odst. 1 nařízení EP a Rady (ES) č. 261/200, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů.

Delgado Mendes (věc C-503/16)

Datum rozhodnutí: 14. září 2017

Závěr: *Právo EU brání takové vnitrostátní právní úpravě, která z pojistného krytí, a tudíž z náhrady škody poskytované z povinného pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel, vylučuje škody na zdraví a věcné škody utrpěné chodcem poškozeným při dopravní nehodě pouze z důvodu, že tento chodec je pojistníkem a majitelem vozidla, které uvedené škody způsobilo.*

Skutkové okolnosti: Dne 26. dubna 2009 pobýval L. I. Delgado Mendes se svou manželkou na jejich farmě v Chamusca (Portugalsko), na jejímž dvoře byly zaparkovány dva automobily, z nichž jeden patřil L. I. Delgado Mendesovi a druhý jeho manželce. Kolem 18:00 hodiny si dotyční všimli, že za volantem vozidla patřícího L. I. Delgado Mendesovi se nachází muž, kterého neznají a který vozidlo nastartoval. L. I. Delgado Mendes a jeho manželka okamžitě nastoupili do druhého vozu a začali prvně uvedený vůz pronásledovat. Na jedné z křižovatek se vůz L. I. Delgado Mendese zastavil. L. I. Delgado Mendes rovněž zastavil, asi 20 metrů od něj, vystoupil z vozu manželky a šel ke svému vozu. Řidič vozu L. I. Delgado Mendese v tom okamžiku začal couvat, takže tento vůz narazil do pravého boku vozu manželky L. I. Delgado Mendese i do samotného posledně jmenovaného, který upadl na zem. Uvedený řidič se rozjel dopředu a poté náhle a velkou rychlostí opět začal couvat, srazil L. I. Delgado Mendese, který se právě zvedl, přejel ho a vlekl ho jeho vlastním vozem přibližně 8 metrů. L. I. Delgado Mendes utrpěl jako přímý důsledek nehody několik zlomenin a dalších zranění. Až do 8. února 2011 byl pod lékařským dohledem, 654 dní strávil v pracovní neschopnosti a zůstávají mu četné zdravotní následky. V okamžiku uvedené nehody byla občanskoprávní odpovědnost za škody způsobené třetím osobám vozidlem L. I. Delgado Mendese pojištěna u společnosti CA Seguros, a to v rámci pojistné smlouvy uvádějící dotyčného jako pojistníka a obvyklého řidiče daného vozidla.

Právní stránka: Skutečnost, že chodec poražený při dopravní nehodě byl pojistníkem a majitelem vozidla, které tuto nehodu způsobilo, neumožňuje tuto osobu vyloučit z pojmu „třetí osoba poškozená nehodou“ ve smyslu čl. 2 odst. 1 druhé směrnice a článku 1a třetí směrnice. Okolnost, že majitel dotyčného vozidla a pojistník v jedné osobě se v okamžiku nehody nenacházel ve vozidle, ale byl

jím jakožto chodec poražen, nemůže s ohledem na tentýž cíl ochrany sledovaný první až třetí směrnici, tak jak byl uveden v bodě 41 rozsudku v projednávané věci, odůvodnit odlišné zacházení. Pokud jde o práva přiznaná poškozeným třetím osobám, uvedené směrnice by byly zbaveny užitečného účinku, kdyby vnitrostátní právní úprava, definovaná na základě obecných a abstraktních kritérií, pouze na základě podílu poškozeného na vzniku škody odpírala poškozenému právo na poskytnutí náhrady škody z povinného pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel nebo takové právo nepřiměřeně omezila. Toto právo tedy lze omezit pouze za výjimečných okolností a na základě individuálního posouzení. Uvedené směrnice tedy brání vnitrostátní právní úpravě, která umožňuje odepření či nepřiměřené omezení nároku uvedeného spolujezdce na náhradu škody z povinného pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel pouze z důvodu, že tento spolujezdec měl podíl na vzniku škody, kterou utrpěl.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 1. prosince 2011, *Churchill Insurance Company Limited a Evans, C-442/10*, EU:C:2011:799; ze dne 23. října 2012, *Marques Almeida, C-300/10*, EU:C:2012:656.

Relevantní právní úprava: Článek 3 odst. 1 směrnice Rady 72/166/EHS o sblížení právních předpisů členských států týkajících se pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel a kontroly povinnosti uzavřít pro případ takové odpovědnosti pojištění; čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 1 druhé směrnice Rady 84/5/EHS o sblížení právních předpisů členských států týkajících se pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel.

Petrea (věc C-184/16)

Datum rozhodnutí: 14. září 2017

Závěr: *Zásada ochrany legitimního očekávání nebrání tomu, aby členský stát zrušil osvědčení o registraci nesprávně vydané občanovi Evropské unie, na kterého se stále vztahuje zákaz pobytu, a pouze na základě zjištění, že zákaz pobytu stále platí, vůči němu přijal rozhodnutí o vyhoštění.*

Skutkové okolnosti: Z předkládacího rozhodnutí plyne, že rumunský státní příslušník O.-M. Petrea byl v roce 2011 odsouzen trestním soudem v Pireu, Řecko, k trestu odnětí svobody v délce osmi měsíců s podmíněným odkladem na tři roky za trestný čin loupeže

ve spolupachatelství. Rozhodnutím ze dne 30. října 2011 řecký správní orgán rozhodl o jeho vyhoštění do Rumunska s odůvodněním, že představoval závažné ohrožení veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti, a do 30. října 2018 ho zařadil do vnitrostátní evidence nežádoucích cizinců a Schengenského informačního systému, takže mu byl až do uvedeného dne zakázán vstup na řecké území. V tomto rozhodnutí bylo uvedeno, že O.-M. Petreovi byla dne 27. října 2011 zaslána informační příručka pro vyhošťované cizince, ve které byl v jazyce, který ovládal, informován o svých právech, dostupných opravných prostředcích a o možnosti požádat o písemný nebo ústní překlad důležitých částí rozhodnutí o navrácení. Dne 1. listopadu 2011 O.-M. Petrea písemně prohlásil, že se vzdává práva na všechny opravné prostředky a chce se vrátit do země svého původu. K jeho vyhoštění do tohoto členského státu došlo dne 5. listopadu 2011. Dne 1. září 2013 se O.-M. Petrea do Řecka vrátil a dne 25. září 2013 podal žádost o osvědčení o registraci coby občan Unie, které mu bylo vydáno téhož dne. Ovšem poté, co orgány cizinecké policie zjistily, že se na O.-M. Petreu stále vztahuje zákaz vstupu na území, rozhodly dne 14. října 2014 o zrušení tohoto osvědčení a navrácení O.-M. Petrey do Rumunska. O.-M. Petrea podal proti tomuto rozhodnutí ve správním řízení odvolání, ve kterém namítl, že mu rozhodnutí o vyhoštění ze dne 30. října 2011 nebylo v rozporu s požadavky článku 30 směrnice 2004/38 písemně oznámeno v jazyce, kterému by rozuměl, a že již v žádném případě nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost.

Právní stránka: Právo státních příslušníků členského státu vstoupit na území jiného členského státu a pobývat tam za účely stanovenými Smlouvou o ES je právem, které přímo přiznává tato Smlouva nebo popřípadě ustanovení, která byla přijata k jejímu provedení. Vydání povolení k pobytu státnímu příslušníkovi členského státu je tedy třeba považovat nikoliv za konstitutivní právní akt, nýbrž za akt, kterým členský stát osvědčuje individuální situaci státního příslušníka jiného členského státu s ohledem na ustanovení unijního práva. Stejně jako nelze mít z důvodu této deklaratorní povahy za to, že pobyt občana je nelegální ve smyslu unijního práva pouze proto, že tento občan nemá povolení k pobytu, pobyt občana nelze považovat za legální ve smyslu unijního práva pouze na základě skutečnosti, že mu bylo vydáno platné povolení k pobytu. Takovou deklaratorní povahu má tudíž i osvědčení o registraci

podle čl. 8 odst. 2 směrnice 2004/38, takže vydání tohoto dokumentu nemůže samo o sobě založit legitimní očekávání dotčené osoby v souvislosti s jejím právem pobytu na území dotčeného členského státu. Kromě toho nelze z žádné z okolností popsaných v předkládacím rozhodnutí dovodit, že by příslušné orgány dotčnou osobu nějak konkrétně ujistovaly a vyvolaly tím u ní určité naděje na přiznání práva pobytu. Řecké správní orgány kromě toho zdůvodnily zrušení osvědčení o registraci legitimním způsobem, konkrétně tím, že bylo vydáno omylem.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 21. července 2011, *Dias*, C-325/09, EU:C:2011:498; usnesení ze dne 10. února 2004, *Mavrona*, C-85/03, EU:C:2004:83; rozsudek ze dne 29. dubna 2004, *Orfanopoulos a Oliveri*, C-482/01 a C-493/01, EU:C:2004:262, jakož i ze dne 13. března 2014, *Global Trans Lodzhistik OOD*, C-29/13 a C-30/13, EU:C:2014:140.

Relevantní právní úprava: Směrnice EP a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států.

Halina Socha a další (věc C-149/16)

Datum rozhodnutí: 21. září 2017

Závěr: Zaměstnavatel je povinen zahájit jednání stanovené v článku 2 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se hromadného propouštění, pokud zamýšlí provést jednostrannou změnu podmínek odměňování v neprospěch zaměstnanců, která by v případě nepřijetí zaměstnanci měla za následek ukončení pracovního vztahu, jsou-li splněny podmínky stanovené v čl. 1 odst. 1 této směrnice.

Skutkové okolnosti: Žalobkyně v původním řízení jsou zaměstnankyněmi specializované nemocnice A. Falkiewiczze na základě pracovních smluv na dobu neurčitou. V měsíci srpnu 2015 specializovaná nemocnice A. Falkiewiczze oznámila žalobkyním v původním řízení, jakož i jiným zaměstnancům, výpověď s návrhem na uzavření nové smlouvy za změněných určitých pracovních podmínek a podmínek odměňování, konkrétně období pro získání nároku na zvláštní odměnu za odpracované roky. Tato zvláštní odměna se zaměstnancům vyplácí jednou za pět let v závislosti na počtu odpracovaných let. Ze skutečností ve spise, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že navrhovaná změna se týkala způsobu výpočtu odpracovaných let, která od nynějška měla zahrnovat pouze

dobu odpracovanou ve specializované nemocnici A. Falkiewiczze. Je nesporné, že odmítnutí změny dotyčných smluvních podmínek mohlo mít pro dotčené zaměstnance za následek definitivní ukončení jejich pracovní smlouvy.

Právní stránka: Rozvázání pracovní smlouvy v důsledku odmítnutí zaměstnance přijmout takovou změnu, jaká byla navrhována v uvedené výpovědi s návrhem na uzavření nové smlouvy za změněných podmínek, je nutno považovat za ukončení pracovní smlouvy ze strany zaměstnavatele z jednoho nebo několika důvodů, které se netýkají osob zaměstnanců, ve smyslu čl. 1 odst. 1 druhé odrážky uvedené směrnice, takže je to nutno vzít v úvahu při stanovení celkového počtu propuštění, ke kterým došlo. Zaměstnavatel přitom musí zahájit projednání podle čl. 2 směrnice, a to v okamžiku, kdy bylo přijato strategické nebo obchodní rozhodnutí, které jej nutí k tomu, aby zamýšlel nebo plánoval provést hromadné propouštění. V daném případě v rozsahu, v němž specializovaná nemocnice A. Falkiewiczze měla za to, že vzhledem k hospodářským problémům, se kterými se potýkala, bylo nezbytné přikročit k navrhovaným změnám s cílem předejít povinnosti přijmout rozhodnutí, jejichž přímým předmětem by bylo ukončení specifických pracovních poměrů, musela být srozuměna s tím, že řada zaměstnanců nepřijme změnu pracovních podmínek, a v důsledku toho bude jejich pracovní smlouva ukončena. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí provést oznámení výpovědi s návrhem na uzavření nové smlouvy za změněných podmínek pro specializovanou nemocnici A. Falkiewiczze nezbytně znamenalo, že bude zamýšleno hromadné propouštění, měla zahájit projednání uvedené v článku 2 směrnice 98/59.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 11. listopadu 2015, *Pujante Rivera*, C-422/14, EU:C:2015:743; rozsudky ze dne 27. ledna 2005, *Junk*, C-188/03, EU:C:2005:59, jakož i ze dne 10. září 2009, *Akavan Erityisalojen Keskusliitto AEK a další*, C-44/08, EU:C:2009:533.

Relevantní právní úprava: Čl. 1 odst. 1 a článek 2 směrnice Rady 98/59/ES o sblížení právních předpisů členských států týkajících se hromadného propouštění.

Malta Dental Technologists Association – MSZT (věc C-125/16)

Datum rozhodnutí: 21. září 2017

Závěr: *Vnitrostátní úprava může stanovit, že činnosti zubního technika musí být vykonávány ve spolupráci se zubním lékařem, a to v rozsahu, v němž se tento požadavek v souladu s uvedenou právní úpravou vztahuje na klinické zubní techniky, kteří získali odbornou kvalifikaci v jiném členském státě a chtějí své povolání vykonávat v tomto prvním členském státě.*

Skutkové okolnosti: MSZT a J. S. Reynaud podali u předkládajícího soudu návrh na uznání odborné kvalifikace klinických zubních techniků (KZT) na Maltě. V návrhu se domáhali toho, aby bylo inspektorovi nařízeno zaregistrovat na Maltě KZT uznané v jiných členských státech a umožnit těmto technikům vykonávat v tomto členském státě jejich povolání. MSZT a J. S. Reynaud se dále domáhali prohlášení, že KZT mohou své povolání vykonávat bez toho, aby jejich pacient musel mít doporučení od zubního lékaře. KZT jsou odborníci v oblasti zubních aparátů, a to i pokud jde o výrobu zubních náhrad nebo umělých zubů, kteří provádí rovněž opravy a úpravy zubních náhrad a protéz. MSZT a J. S. Reynaud upřesňují, že činnost vykonávaná KZT nepředstavuje pro pacienty riziko nevratné újmy, neboť pokud je zubní aparát vadný, jediným důsledkem je, že musí být upraven nebo vyměněn. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že KZT nejsou na Maltě uznáni, a že tedy nemohou v tomto státě vykonávat své povolání, jelikož v tomto členském státě jsou uznáni a zapsáni pouze zubní technici. MSZT a J. S. Reynaud se nedomáhají, aby bylo povolání KZT uznáno jako zdravotnické povolání lišící se od povolání zubního technika, nýbrž aby byli KZT zapsáni do rejstříku zubních techniků.

Právní stránka: Vzhledem k tomu, že KZT jsou v domovském členském státě oprávněni pracovat s pacienty přímo bez povinného doporučení od zubního lékaře, požadavek takového doporučení, který právní úprava hostitelského členského státu stanoví v případě zubních techniků, může výkon jejich svobody usazování, který je zaručen v článku 49 SFEU, učinit méně přitažlivým. Omezení svobody usazování, která se použijí bez diskriminace na základě státní příslušnosti, přitom mohou být odůvodněna naléhavými důvody obecného zájmu pod podmínkou, že jsou způsobilá zaručit uskutečnění cíle, který sledují, a nepřekračují meze toho, co je

k dosažení tohoto cíle nezbytné. Ve věci v původním řízení je požadavek uvedeného povinného doporučení založen na předpokladu, že pouze osoby, které absolvovaly odbornou přípravu v oboru zubního lékařství uvedenou v článku 34 směrnice 2005/36 a mají doklad o základní odborné přípravě v oboru zubního lékařství, jsou dostatečně kvalifikovány k výkonu činností uvedených v čl. 36 odst. 3 této směrnice, tedy činností prevence, diagnózy a léčby anomálií a nemocí zubů, úst, čelistí a souvisejících tkání. Za těchto podmínek má povinná účast zubního lékaře při léčbě pacienta, kterému zubní technik poskytuje své služby, zajistit ochranu veřejného zdraví, která představuje naléhavý důvod obecného zájmu, jenž může odůvodnit omezení svobody usazování. S ohledem na riziko

pro zdraví pacienta, na význam cíle chránit veřejné zdraví a na prostor pro uvážení, který mají členské státy při provádění tohoto cíle, je dále třeba konstatovat, že požadavek povinného doporučení od zubního lékaře je vhodný k dosažení uvedeného cíle a nejde nad rámec toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 6. října 2015, *Brouillard*, C-298/14, EU:C:2015:652; rozsudky ze dne 8. května 2013, *Libert a další*, C-197/11 a C-203/11, EU:C:2013:288, bod, a ze dne 15. listopadu 2016, *Ullens de Schooten*, C-268/15, EU:C:2016:874

Relevantní právní úprava: Článek 49 SFEU; čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 první pododstavec směrnice EP a Rady 2005/36/ES o uznávání odborných kvalifikací.

Připravil: Jan Tlamycha

V nakladatelství Wolters Kluwer právě vyšlo

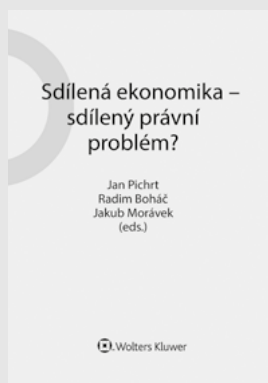
Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář

Jitka Jelínková, Miloš Tuháček

Zákon o svobodném přístupu k informacím patří k základním právním předpisům, které v rámci své činnosti užívají státní orgány, orgány územních samosprávných celků a další veřejné instituce, které se v nějaké míře podílejí na veřejné správě či hospodaří s veřejnými prostředky. Komentář, který se čtenářům dostává do ruky, je dalším z řady Praktických komentářů. Je psán jasným a srozumitelným jazykem a díky příkladům a případům z praxe je dostatečně srozumitelný i pro neprávnické. Součástí komentáře je i nejaktuálnější judikatura v oblasti poskytování informací. Autoři komentáře věnují zvláštní pozornost obcím a pasivnímu poskytování informací na žádost, ale i aktivnímu poskytování informací zveřejněním.

Autoři – dr. Jitka Jelínková a dr. Miloš Tuháček – se mimo jiné i věnují vzdělávání a lektorské činnosti v oblasti poskytování informací a jsou rovněž zkušenými autory publikací z oblasti práva životního prostředí.

Právní stav komentáře je k 1. 9. 2017.

Sdílená ekonomika – sdílený právní problém

Jan Pichrt, Radim Boháč, Jakub Morávek

Uber, Airbnb, Zonky a další. Jak na ně nahlížet pohledem českého práva. Jak řeší problematiku sdílené ekonomiky pracovní právo, správní právo, finanční a daňové právo či právo sociálního zabezpečení. Jak je chráněno soukromí a osobní údaje ve sdílené ekonomice.

Celkem 28 statí předních odborníků na danou problematiku dává komplexní pohled na tyto zcela nové formy podnikání. Nechybí zde ani vazba na zahraniční zkušenosti. Z hlediska dalších legislativních řešení jde o velmi přínosné pojednání autorů o vhodnosti či nevhodnosti regulace v blízké budoucnosti.

Publikace si můžete objednat na obchod.wolterskluwer.cz nebo ji koupíte u svého knihkupce.